Anadolu Yakası
İşçi Bülteni

Şubat 2009

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 411

İşten Atmalar Yasaklansın! Ücretsiz İzinler Durdurulsun!

Herkese İş, Tüm Çalışanlara İşgüvencesi!

Kriz daha yeni başlıyor...

Tek yol örgütlü mücadele!

Kriz giderek yaşamımızın bir parçası haline geliyor. Nereye baksak, nereden tutsak her yerde, her şeyde kriz. Kriz her geçen gün daha fazla kitlesel işsizlik, daha fazla aç insan ve daha fazla toplumsal bunalım ortaya çıkarıyor.

İşsiz kalan milyonlarca işçi şimdi sırtındaki kamburu büyüten bu yükle nasıl baş edeceğini düşünüyor. Ev kirası, elektrik ve doğalgaz faturası, mutfak masrafı... bir de evde hasta ve örgenci varsa, ki neredeyse her evde var, işte o zaman durum gerçekten kötü demektir.

Daha krizin başında olmamıza rağmen bu sorunları yaşayan milyonlarca kişi şimdiden işsizler kervanına katılmış bulunuyor. İşsiz kalanlar şimdilik işten atıldıklarında aldıkları tazminatı harcıyorlar. Fakat bu para da bir süre idare edecek. Eldeki bu para bittiğinde işte gerçek felaket o zaman başlayacak.

Kriz kendini en çok ve en sert haliyle işsizlik olarak gösteriyor, fakat sonuçları işsizlikle de bitmiyor. Çalışılan sürelere ait olan ücretlerin, kıdem ve ihbar tazminatlarının verilmemesi, işsizliğe eşlik eden ve daha da katmerli hale getiren başka hak gaspları olarak kendini gösteriyor. Kriz emekçilerin yaşamını adeta cehenneme çeviriyor.

Krizin bir yüzü böyleyken öteki yüzü de henüz işsiz kalmamışlar için yaşanıyor. Fabrikalarda, kriz bahane edilerek işten atmalar en çok başvurulan yolların başında gelse de, saldırı bununla sınırlı kalmıyor. Oklar çalışanlara da yöneltiliyor. Ücretlerin düşürülmesi, mesailerin artırılması, karşılıksız çalışmanın yaygınlaşması, prim ve ikramiye gibi sosyal hakların tırpanlanması da henüz işten atılmamış olanların her adımda karşılaştıkları hak gaspları oluyor. Sermaye düzeni işçi ve emekçileri bir yandan açlıkla terbiye ederken diğer taraftan da fabrikaları Nazi kamplarına çevirerek kuralsız ve ağır çalışma koşullarıyla işçileri köleleştiriyor.

Evet, herkesin sorması gereken soru şudur: "Biz gecemizi gündüzümüze katıp çalışıyoruz, yoğun çalışma temposundan kaynaklı kazalar geçiriyoruz, hatta ölüyoruz. Her şeye rağmen fabrikalar büyüyor, patronlar zenginleşiyor, biz neden işsiz kalıyoruz, krizi işçiler mi yaratıyor ki fatura işçilere çıkartılıyor?"

Geride bıraktığımız haftalar içinde bu soruyu sorup da patronların işten atma ve ücretsiz izin saldırılarını kabul etmeyen işçiler, patronlara karşı direnişe geçtiler. Samandıra'da Ünsa Çuval'da, Ümraniye Organize Sanayi'de Sinter Metal'de ve Gürsaş'ta işçiler gasp edilen haklarını almak için fabrikalarını işgal ederek haklarını talep ettiler. Patronların krizin faturasını kendilerine kesmeye kalkmasına karşı sendikalaşarak yanıt verdiler. İşten atmalara karşı fabrikalarını terk etmeyerek fabrika kapılarında direniş çadırları kurdular.

Evet dünyada da, bizde de kriz var. Fakat krizi atlatmanın tek yolu işten atmalar, ücretsiz izinler ve ödenmeyen ücretler değildir. Kriz patronların krizidir. Kriz, kârlarının azalmasının yarattığı paniktir. Kriz mi var, işten mi atmak istiyorlar? O zaman direneceğiz, birliğimizi sağlayarak sendikalaşacağız, fabrika komiteleri kurup hesap soracağız. Fabrikamızı işgal ederek patronlara direnme kararlılığımızı gösteceğiz ve taleplerimizi kabul ettireceğiz.

Sinter, Ünsa ve Gürsaş işçileri böyle yaptılar, kendilerini sendikasız ve işsiz bırakmak isteyenlerden hesap sorarak bütün sınıf kardeşlerine de tutulması gereken yolu gösteriyorlar.

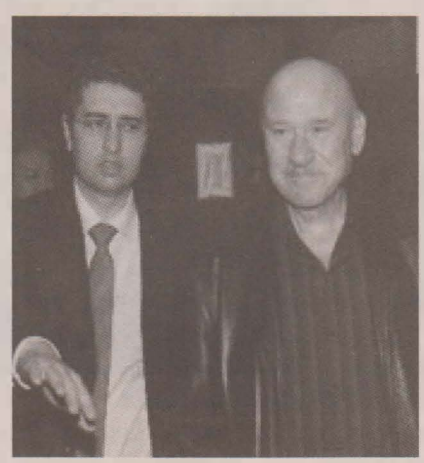
İşten atmalara, ücretsiz izinlere ve ücret gasplarına karşı;
İşgal, grev, direniş!

Türk Metal Çetesi Başkanı tutuklandı!

İşçi sınıfı hesabını kendi soracaktır!

Uzun bir süredir "Ergenekon" kapsamında ismi sık sık gündeme gelen Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek, geçtiğimiz günlerde "Ergenekon Operasyonu'nun 10. dalgası"nda 4 Türk Metal yöneticisiyle birlikte gözaltına alınarak tutuklandı ve cezaevine gönderildi.

Mustafa Özbek, 34 yıldır Türk Metal Sendikası'nda saltanat kurmuş katıksız bir sınıf düşmanıdır. İçimize çöreklenmiş bir haindir. Yıllardır bizlerden alınan aidatlarla servetine servet katan, biz işçilerin geleceğini, emeğini, alınterini en aşağılık şekilde patronlara pazarlayan çetenin reisidir. Mustafa Özbek'e söylenecek çok söz vardır.

Mustafa Özbek hayata geçirdiği her işçi düşmanı icraatı karşılığında, bizzat patronlar tarafından ödüllendirilen bir işçi satıcısıdır. Kurduğu 34 yıllık saltanatı boyunca sayısız villa, ev, araba, çiftlik, otel, televizyon kanalı vb. sahibi olmuştur. Sendikanın bir dizi kademesine onlarca akrabasını yerleştirmiş, hiçbir iş yapmadıkları halde yüksek miktarda maaş almalarını sağlamıştır. Yıllardır Türk Metal'i aile şirketi gibi yönetmektedir.

Bu reis ve çetesi, bizlerden alınan aidatlarla Kıbrıs'ta kurulan, sözde işçilerin kullanabileceği otel ve tesislerinde faşist çetelerin eğitimine olanak tanımıştır. Bu faşist çeteler aracılığıyla gerçekleştirilen birçok katliamda ve kirli organizasyonla dolaysız bağı vardır.

Bizlerin emeği, alınteri üzerinden kendilerine servet edinen Türk Metal çetesi ve başkanı her sözleşme döneminde de patronların yanında yer almıştır. Çoğu zaman patronlarla birlikte sözleşmeler hazırlamayı da ihmal etmeyerek, biz işçilere ihanette sınır tanımamıştır. Kendisine muhalefet eden işçi arkadaşlarımızı işten attırmak için listeler hazırlayıp patronlara sunmaktan geri durmamıştır. Bizleri baskı ve zorla denetimi altında tutmak için birçok yol, yöntem kullanmıştır. Şimdilerde de kriz karşısında işten atılan 20 bine yakın Türk Metal üyesi arkadaşımızı sahipsiz bırakmış, işten atma saldırılarına karşı tepkilerini vermek isteyenleri ise türlü oyunlarla engellemeye çalışmıştır.

"Ergenekon operasyonu" devam ediyor. Birçok kirli işe imza atmış, katliamlar gerçekleştirmiş emekli askerler, özel harekâtçılar ve bu kan deryasında yüzen gazeteciler, profesörler vs. gözaltına alınıyor, tutuklanıyorlar. Gerçekleştirilen bu operasyon biz işçi ve emekçilere derin devletin, kontrgerillanın tasfiyesi olarak yansıtılmaya ve geçmişte gerçekleştirilen "faili meçhul" katliamların "Ergenekon örgütü" tarafından gerçekleştirildiği kanıtlanmaya çalışılarak, sermaye düzeni aklanmaya çalışılıyor. Bu operasyon derin devletin tasfiyesi değil ama yeniden yapılandırılmasından başka bir şey değildir.

Çeteleşmiş sermaye düzeninin biz işçileri denetim altında tutma görevi verdiği, 270 bin metal işçisinin geleceğini ipotek altında tutan, biz işçilerin değil de patronların çıkarları doğrultusunda sendikayı yöneten Mustafa Özbek te tıpkı diğerleri gibi, "çatlak ses" çıkarttığı için bir kenara atıldı. Ama Mustafa Özbek gibilerinin çıkarttığı çatlak sesler işçi ve emekçiler yararına olduğu için değil, ABD'nin yeni ihtiyaçları üzerinden gerçekleştirmeyi hedeflediği düzenlemelere karşı çıkmasından dolayı susturulmak istenmiştir. Yani gerici güçler arasında yaşanılan kirli hesaplaşmaların bir ürünüdür. İşçiler ve emekçiler bu gerici hesaplaşmaların hiçbir tarafında yer alamaz.

İşçi sınıfının düşmanları olan sendika ağaları ve sendikalar üzerinde Mustafa Özbek gibi saltanat kuranlar, yine bizzat işçi sınıfı tarafından kapı dışarı edileceklerdir. Ne sermaye düzeninin operasyonları, ne de gerici hesaplaşmaları bizlerin lehine değildir. Bu operasyonda görüldüğü gibi "Hesap soranlar" da, "hesap verenler" de konu işçi sınıfına saldırı olduğunda aynı safta buluşmaktalar. Mustafa Özbek gibi hainlerden hesabı başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfı soracaktır.

İşsizlik Sigortası Fonu patronların yağmasına açılıyor...

Saldırılara karşı İşgal, Grev, Direniş...

Ekonomik krizin faturası işçi ve emekçilere kesilmeye devam ediyor. İşten çıkartmalar, ücretsiz izinler, sosyal hakların gaspı, ücretlerin ödenmemesi ya da geç ödenmesi giderek yaygınlaşan uygulamalar haline geliyor.

Esnek çalışmanın yasalaşması, telafi çalışmalarının mesai yerine kullanılması, 15–29 yaş arası çalışanların sigorta primlerinin devlet tarafından karşılanması, kreş zorunluluğunun ortadan kaldırılması... Yetmemiş olacak ki, patronlar gözlerini krizi fırsat bilerek İşsizlik Sigortası Fonu'na dikmiş durumdalar. İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken 39 katrilyona el koymak için sabırsızlanıyorlar. Çalışma Bakanlığı da, hükümet de patronların taleplerini değerlendirerek, hazır "kriz" de varken İşsizlik Sigortası Fonu'nun kullanımını sermaye sınıfının kasalarına aktarmak için gerekli yasal düzenlemelerini tamamladı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, "krizden dolayı zor duruma düşen" patronların yardımına koşacaklarını, bunun için "kısa çalışma ödeneği" denilen bir sistemin kurulacağını aylar öncesinden duyurdu. Ve en son yaptığı açıklamasında da patronlara seslenerek, "siz tam zamanlı işçiyi çalıştıramıyorsunuz, biz diyoruz ki 'tam zamanlı çalıştırmadığınıza göre çalıştırmadığınız kısmın ücretini biz ödeyelim. Siz işçinin sözleşmesini fesih etmeyin. İşletmeyi de kapatmayın! Çünkü kapanan işyerinin kolay açılmadığını da biliyoruz" diyerek elini patronlara uzatmış bulunuyor.

İstihdam paketiyle işverene verilecek miktar 3 aylık 266 TL iken, kriz bahanesiyle işçi başına 6 ay boyunca 400-800 TL arası bir ücret verilecek. Şimdiye kadar da 19 firmaya bu ödenek aktarılmış durumda. Açıklamalarında 2008 yılında 4,7 katrilyonu patronlara bıraktıklarını, 2009 yılında da 16 katrilyonu piyasaya enjekte ettiklerini pervasızca söyleyebiliyorlar.

Piyasaya enjekte etmek ne demektir? İşçilerden kesilen paraları patronların kasasına aktarmak demektir. Gözleri doymayan bu asalak patronlar, her geçen gün krizin faturasını işçilere yıkmaya, ellerindeki tek kırıntıları dahi almaya çalışıyorlar. İşsizlik Sigortası Fonu'nun, kriz bahane edilerek, sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanılacak olması, üstelik işçi ve emekçilerin işsizlik tehdidiyle buna onay vermelerini sağlayacak bir şekilde gündeme getirilmesi, sermayenin krizi fırsata çevirmesinde bir diğer önemli başarı olacaktır. Bakan Çelik, bu uygulamanın krizle birlikte artacak olan işsizliğe de bir çare olacağını propaganda ediyor. Oysa özünde işçilerin primleriyle oluşturulan bu fon, yine işçilerin kölece çalışma koşullarına daha fazla razı edilmesi doğrultusunda kullanılan bir kaynak işlevi görecektir.

İşten çıkartılan işsizlerin hakkı olan bu fona iştah kabartan patronların önüne geçmek için, 39 katrilyonluk İşsizlik Sigortası Fonu'nundaki kaynağın işçi ve emekçiler tarafından yönetimini ve denetlenmesini talep etmeliyiz. Krizi fırsata çevirerek saldırılarına hız veren patronların karşısına "sınıfa karşı sınıf" tutumuyla çıkmalı, krizin faturasını sermayeye ödetmek için birleşik bir mücadeleyi örmeliyiz.

Kriz fırtınasına karşı işçilerin örgütlü gücünü açığa çıkartmalıyız!

Geçtiğimiz yıllarda Amerika'da yaşanan bir felaketi, Katrina Kasırgası'n hepimiz hatırlarız. Fırtına Amerika'nın birçok bölgesini yıkıp geçmişti. Bu kez fırtına, ekonomik kriz olarak yine Amerika'da başladı. Ama bu sefer sadece Amerika'yı değil tüm dünyayı yıkıp geçiyor. Ülkemizde de büyük tekeller dahil olmak üzere birçok firma kriz bahanesiyle, binlerce işçinin işine son verdi. Ülkede yaratılan işsizlik öyle bir boyuta geldi ki, sadece son kriz döneminde yüzbinlerce işçi bu kervana zorunlu olarak itildi.

Zonguldak kömür ocaklarına işçi alımı sırasında yüzlercesi üniversite mezunu olmak üzere binlerce kişi müracaat etmişti. Sermaye sınıfı öyle bir ortam yarattı ki her iş ilanı işçiler için bir umut kapısına dönüştü. Ben de geçtiğimiz günlerde işçi alımının olduğunu duyduğum bir fabrikaya form doldurmaya gittiğimde, yaklaşık yüz kişinin fabrikanın önünde kuyruk oluşturduğunu gördüm. Orada saatlerce işe alınmak umuduyla bekleyen insanlar, umutlarının boşa çıkması üzerine kendi kendilerine söylenerek çaresizlik içinde bölgeyi terk etmek zorunda kaldılar. Fakat herhalde patronun bir oyunuydu bu. Çünkü işçi alımını durdurmuşlardı. İşte tek sorun sadece kendi kendimize söylenip de sesimizi ve gücümüzü birleştirememek. Sermaye sınıfı her geçen gün saldırılarını bizler üzerinde yoğunlaştırıyor. Oysa bizler bu saldırılara sessiz kalmayı tercih ediyoruz.

Arçelik'te taşeron firmalar, çalışmak isteyen işçilere "aylık 400 TL ücrete çalışan çalışsın" diye bir seçenek sunuyor ve bizler de buna sessiz kalıyorsak, saldırılar devam edecek demektir ve ediyor da. Ücretsiz izine çıkartıldık, sessiz kaldık. İşimizden ve aşımızdan olduk, işten atıldıksessiz kaldık, doğalgaza, elektriğe yapılan fahiş zam yapıldı sessiz kaldık. Peki, neden bu kadar saldırı varken bizler hala sessiz kalıyoruz? Bu sessizlik sermaye sınıfı ve işçi sınıfı yani sömüren ve sömürülen sınıf var bu dünyada. Ama şunu da bilmeliyiz ki, bu düzeni sadece biz işçi sınıfı ortadan kaldıracak bir güce sahiptir. Biz işçi ve emekçiler sermayenin saldırılarına bireysel olarak değil, örgütlü ve birleşik bir mücadeleyle "dur" diyebiliriz. Dünya nüfusunun %90'ının üreten, %10'unun ise tüketen bir olduğunu biliyoruz. Biz üretenler olarak belki şu an için güçsüz görünüyoruz. Fakat bu bizim birbirimize karşı olan, yani yan yana çalıştığımız arkadaşlarımıza güvensizliğimizden kaynaklanan bir güçsüzlüktür. Bunu aşmak da kendi ellerimizde. Nasıl mı arkadaşlar? Bu saldırılara karşı tek çare bulunduğumuz her alanda örgütlü mücadeleyi yükseltmektir. O yüzden de bir sınıfın, işçi sınıfının neferi olduğumuzun farkına varmalıyız. Sınıf kardeşlerimizle aramızdaki güvensizlik duvarlarını yıkmalıyız.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!!!

İşten çıkartılan bir metal işçisi

OPSAN'da hak gaspları ve sendikal ihanet

Ekonomik kriz Türkiye'yi vurmadan önce OPSAN'ı vurmaya başladı. Haziran ayında fabrikada çalışanların sayısı 400'e yaklaşıyordu. Bugün 60-70 işçi var fabrikada. Fabrika Ford'un tedarikçisi olarak çalışıyor.

İşyeri Topkapı'dan Gebze Organize'ye taşındı. Topkapı'dan buraya büyümek için geldi tabii. Ama geldiği günden beri bir kez bile işçilerin maaşlarını zamanında vermedi. Üç bazen dört taksitte aldık maaşlarımızı. Krizin vurduğu son aylarda ise iyiden iyiye maaşlarımızı alamaz olduk. Üstelik bizim fabrika dünyanın en büyük sendikası Türk Metal'de örgütlü. Türk Metal'de örgütlüyüz ama sendikanın varlığıyla yokluğu anlaşılmıyor işyerinde. İşçiler patronla karşı karşıya geldiğinde ise, nasıl oluyorsa sendikacılar ortaya çıkıyor ve arayı bulmaya çalışıyorlar. Daha doğrusu işçiyi kandırıyorlar. Bunu özellikle şube başkanı yapıyor. Şube başkanının Mustafa Özbek'in yeğeni olduğu söyleniyor.

Gebze'de sendika şubesi varken bir de Aksa şubesinin açılmasını başkanın yeğenine torpil diyorlar. Biz de yaklaşık bir ay önce OPSAN'dan işten atılanlar kervanına katıldık. Ne bizim atılmamıza ne de altıncı aydan beri devam eden işçi atımlarına sendikadan gık çıkmadı. Bazı arkadaşlarımız tazminatsız 25/2'den atıldılar. Bize maaşların verileceğinin söylendiği günde gittik, maaşlar verilmedi. Son aylarda paralarımızı almak iş bırakmakla mümkün olmaya başladı. İşyerimiz aynı zamanda MESS Grup Sözleşmesi kapsamında ama MESS'in kurallarını bile uygulamıyorlar.

İş bırakma eylemlerini toplu sözleşme döneminde yaptık. Eylemlerden sonra maaşlarımızı aldıysak da OPSAN'da bir şey değişmedi. En son işten atılan 68 kişinin maaşları ödenmedi. Biz de birbirine ulaşan bir grup işçi olarak 27 Ocak günü fabrikaya gittik ve alacaklarımızı istedik. Fakat muhasebe müdürü "ne zaman verileceği belli değil. Para olunca biz sizi ararız " deyip, gülerek çekip gitti.

Aynı akşam başka arkadaşlara haber verip bir toplantı yaptık. Sorunu nasıl çözeceğimizi tartıştık. Bir arkadaş "fabrikaya girelim, muhatap bulalım, kesin bir cevap alalım" dedi. İşçilerin çoğu kabul etti. Ertesi gün fabrikaya gittik ama yine muhatap bulamadık. Bunun üzerine idari binayı işgal etmeye karar verdik ve içeri girdik. Panik halinde olan finans ve muhasebe yöneticileri, kendilerini dövebileceğimizi ama yapacak bir şeyleri olmadığını söylediler. İşçilerin çoğu "buraya adam dövmeye gelmedik, paramızı almaya geldik" deyince sakinleştiler ama bizi de jandarmaya ihbar etmişler. Güvence verilmeden buradan çıkmayacağımızı söyledik. Uzun süren tartışmadan sonra idari binaya jandarmalar girdi. "Özel mülkü işgal ettiğimiz" gerekçesiyle suç işlediğimizi söyledi. Jandarmayla sert tartışmalar yaşandı. İşçileri orada tutmak için uğraştık ama başaramadık.

Dışarı çıktıktan sonra biraz kapı önünde beklendi. "Burada beklemeye devam edelim paramızı alana kadar" önerisi kabul edilmedi. Çünkü çoğu kira verememiş, hastalarına ilaç alamamış ve faturalar birikmiş. Herkes çalışmak, başının çaresine bakmak zorunda olduğunu söyledi.

Son olarak, hiçbir sorunumuzda bize sahip çıkmayan sendikaya gidip basmayı düşündük. Sendikaya gittik, sabahtan beri sendikada bulunamayan başkan yarım saatte geldi. İşçilerle uzun uzun konuştu, bir kısmına iş bulabileceğini söyledi, patronla görüşüp sorunu çözeceğini vaat etti. İşçileri kandırıp başından savmış oldu. Bir kısım işçi başkana açıktan, sendikanın sendika olmadığını, özellikle temsilcilerin fabrikada işçiyi sattığını ve patronun uşaklığını yaptığını söyledi. Eleştirilere yanıt veremeyen başkan da ne söylediğini bilmeyerek işçilere hak verdi! İşçilerin ücretleri almak için iş bırakma önerisini ise "başka işten atmalar olur, zaten işçiler de iş bırakmaz, buna ben yaptıramam" diyerek reddetti. Tüm işçiler sendika başkanına küfrederek çıktılar şubeden.

Opsan'dan BDSP'li işçiler

Haklıyız, kazanacağız!

Kapitalizmin küresel krize girmesi ile benim çalışmakta olduğum, Kartal Soğanlık'ta bulunan Ünal Elektronik Fabrikası'nda da krizin etkileri görülmeye başlandı. Tüm dünyada olduğu gibi bizim de kazanılmış haklarımız gaspediliyor.

İlk hak kayıplarımız maaşlarımızın düzenli tarihlerde ödenmemesi, mesai ücretlerimizin oldukça geç ödenmesi gibi nedenlerle gelişti. Sermaye sahibiyle problemlerimiz böyle başlamış oldu. Fabrika sahibinin bu tutumuna karşılık arkadaşlarımızla 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirerek karşılık verdik.

Bizim fabrikamızda tazminatlarımızı vermemek için giriş çıkış işlemleri uyguluyorlar. Tazminat almaya hak kazanan arkadaşlarımızın ise paraları parça parça ödeniyor.

Çay saatlerinin kaldırılması ve yemeklerde verilmesi gereken yoğurt gibi gıda ihtiyaçlarımızın da artık karşılanmaması yaşanılan diğer sorunlar.

Hatta duyduğumuz söylentilere göre asgari olarak ödenen maaşlarımızın ikiye bölünerek ödenmesi gündeme getirilmeye çalışılıyor.

Vahşi kapitalizmin bu hak gasplarının bizim fabrikadaki tutumu bu şekilde. Tüm bu saldırıların, işçiler bir sınıfın ferdi olduklarının farkına vardıkları zaman ve birleşik örgütlü bir mücadele yürütüldüğünde püskürtülebileceğine inanıyorum. Ve ekliyorum, çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

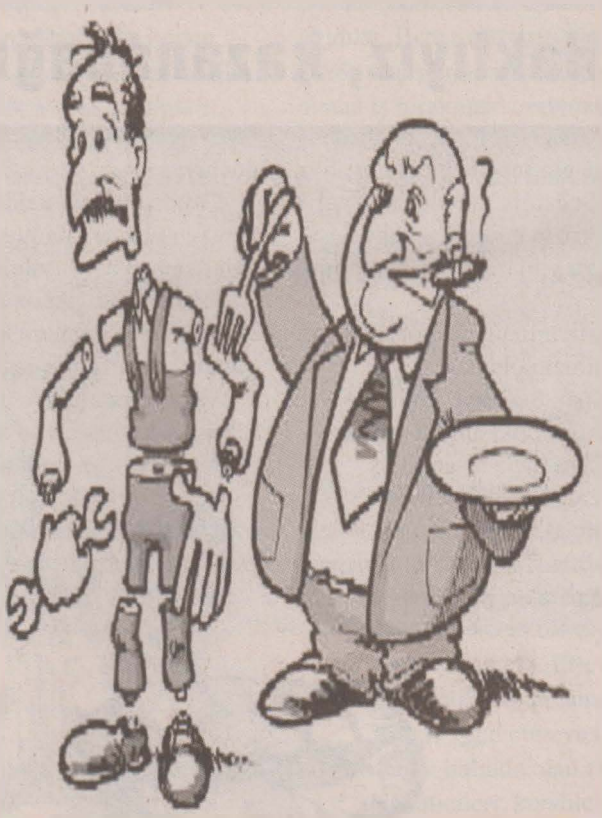
Ünal Elektronik'ten bir işçi

İşten atmalara karşı LİNK işçisi mücadele yolunu seçmeli!

Dünyada yaşanan küresel krizin hangi sebepten bilinmez ama Türkiye'yi teğet geçeceği açıklanmıştı. Fakat hiç öyle bir durum yaşanmadı. Bırakın teğeti krizin bütün yükünü biz işçi ve emekçilerin üzerine yıkıyorlar. Biz LİNK çalışanları da krizin yeni yeni filizlendiği günlerde o yükten nasibini alan işçileriz.

LİNK METAL patronu krizi bahane ederek rotasyona gideceğini açıklamış ve imalat bölümünden işçi çıkartılacağını söylemişti. Ama öte yandan da idari bölüme personel almaktan geri durmadı. Bu durumun karşısında biz sendikalaşma çalışması yürüten işçiler karşı koyduk, fabrika içerisinde bir dizi eylem gerçekleştirdik (iş yavaşlatma, iş bırakma, toplu işten ayrılma kararları gibi) ancak patronun oyunları karşısında işçilerin çoğunluğu geri adım attı ve geri adım atmayan 22 işçi ise işten atıldı. LİNK patronunun işten atma saldırısı bizimle sınırlı kalmadı, öyle de oldu.

Şimdi düşünün 2007 itibari ile %47 büyüdüğünü açıklayan LİNK patronu, patronların kendi dergilerinde açıklamıştı. Ama bu büyümenin karşısında bizlere ne bir ikramiye ne bir kâr payı ne de bizim en doğal hakkımız olan zam verdi. Biz işçilere şirketin mali durumu iyi değil derken, fabrikaya milyarca liralık makineler alındı. Köle gibi çalıştığımız o dönemlerde bu büyümeye sağlayarak LİNK patronunun kasalarını doldurduk. Fakat kriz başlayınca faturası bizlere kesildi, kesilmeye de devam ediyor.

Biz 22 işçi Ağustos ayında işten çıkartıldık. Aradan geçen 4 aylık süreden sonra 9 işçinin daha işine son verilmiştir. İşten atma saldırısı bununla da sınırlı kalmayacaktır.

Bu sonu şu an çalışmakta olan LİNK işçileri kendi elleriyle hazırladı. Eğer kendi sınıf gücümüze inansaydık, örgütlü olmak için, sendikalı olmak için mücadele etseydik, işten atılan arkadaşlarınıza sahip çıksaydık, o zaman asalak LİNK patronu böyle kolay işten çıkartma saldırısına başvuramayacaktı. Şimdi şapkalarımızı çıkartıp önümüze koyup düşümeliyiz, "biz nerede hata yaptık" diye. Açlıkla, yoksullukla, sefaletle yüzyüze bıraktığımız arkadaşlarımızı düşünelim. Sessiz kalmak işsiz kalmayacağımız anlamına gelmiyor. Bugün kesilmeyi bekleyen kurbanlık koyunlar gibi "sıra kimde" diye düşünmenizin nedeni budur.

Ama şunu hiçbir zaman aklınızdan çıkartmayalım

Yeryüzünde iki sınıf vardır; bir sermaye sınıfı, bir de işçi sınıfı. Demek oluyor ki bizim bizden başka dostumuz yok. O halde sermayeye karşı bizler de örgütlenip yek vücut olarak hareket etmeliyiz. Yoksa her zaman için yenilmeye, ezilmeye ve işten çıkartılmaya mahkûm oluruz.

Uyanın artık arkadaşlar o derin uykunuzdan. Bıçak kemiğe dayandı.

LİNK işçileri, bizlerin artık kaybedecek bir şeyi kalmadı. Ya patronların bu saldırıları karşısında sessiz kalıp, işimizi, onurumuzu, geleceğimizi kaybedeceğiz ya da kaybedilmiş haklarımızı geri almak için, insanca bir yaşam için, hem patronlara karşı hem de bu düzene karşı mücadele yolunu seçeceğiz.

Bir LİNK işçisi

Nova işçilerine çağrımızdır...

Gücümüze güvenelim, birliğimizi kuralım!

Nova, ürettiği iş itibariyle kendi sektöründe en önde olan fabrikalardan biridir. Yıllardır Nova patronları bu büyüklükle övünüyor ve daha da büyümek için işçilere yıllardır gaz veriyordu. Nova daha Kurtköy'deyken bu bu başlamıştı. Yıllarca işçiler köle gibi çalıştırıldı. Uzun yıllar işçiler mesailere bırakıldı. Ağır çalışma koşullarından ve hızlı tempodan kaynaklı birçok işçi arkadaşımız sağlıklarını bile kaybetti.

Dur durak bilmeden çalışılan, o günler ve kaybedilen sağlıkların ardından ne oldu? Nova kendine yeni bölümler açtı, büyüdü, sonra daha da büyüdü ve bugün devasa bir fabrika ortaya çıktı. Nova şimdi de yaptığı işlerin büyüklüğüyle ve işlerin başarısıyla övünüyor, işçilere yine gaz veriyor.

Peki Kurtköy'den Gebze'ye gelene kadar palazlanan Nova patronları bugünlere işçilerin harcadıkları emek sayesinde geldiklerini bilmiyorlar mı? Biliyorlarsa işçiler için şimdiye kadar ne yaptılar o zaman? Tabii ki işçilerin emeği, alınteri Nova'yı bugünlere getirdi, patronlar bunu biliyorlar. Fakat onlar işçiyi yaptıkları işi yapmak zorunda olan uysal köle olarak gördükleri için işçilere karşı bir sorumluluk duymuyorlar. Hem niye işçiyi düşünmek zorunda kalsın ki patronlar? İşçiler zaten her denileni yapıyor, her verilene razı oluyor, o zaman problem yok demektir patronlar için... öyle değil mi?

Bugüne kadar Nova işçileri hep bu anlattıklarımızı yaşadı. Neredeyse hiç kimse kendisine verilmeyen bir hakkı patrondan istemedi. Nova yıllarca büyüdü, gelişti dünyanın en büyük şirketlerine iş yaptı. Böylece kendi piyasasını ve sermayesini de büyütmüş oldu. Fakat artık kriz var. Fakat kimisi kriz nedeniyle zarar ediyor ve batıyor, kimisi ise kârdan zarar ediyor. Yani önceden bir tabela ya da stant yapıp 10 lira kâr ediyorsa, şimdi 8 lira kâr ediyor ama kâr ediyor. Nova hangi durumda şimdilik belli değil, ama görünüşe bakılırsa Nova'da işler yolunda gidiyor. İşçiler açısından ise işler hiç yolunda değil. Uzun zamandır Nova'da işçilere doğru düzgün zam verilmiyor. Üstelik işçilerin aldıkları maaşlar çoğunun evini geçindirmeye yetmiyor. Bu yüzden insan için son derece yıpratıcı olmasına rağmen işçilerin çoğu mesaiye kalmak için yarışıyor. Yıllardır zaten üç kuruş verilen zamlar bu yıl verilmeyecek. Primler maaşlara bölünerek yapılmayan zammın yeri doldurulmaya ve önümüzdeki yıllar için prim verilmesi unutturulmaya çalışılıyor. Yani bir dahaki prim döneminde kimse primi soramayacak. Zira zaten alıyorsunuz denecek.

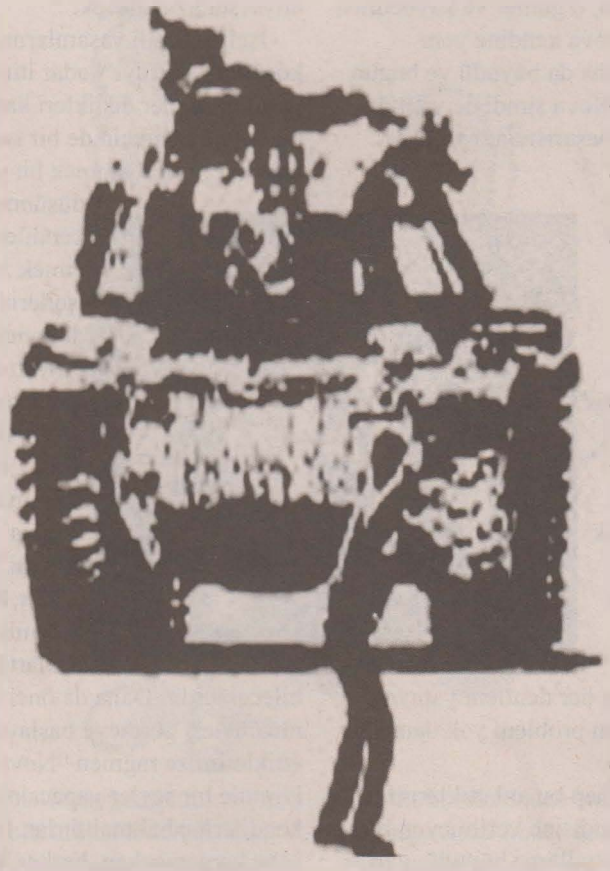
İşçiler kendi yaşamlarını daha da kötüye götüren bu koşullara şimdiye kadar itiraz etmediler. Neredeyse patronların her dedikleri karşısında boyun eğdiler. Fakat bu boyun eğmenin de bir sonu olmak zorunda. İşçiler artık bir şeyler yapmak bir yerden başlamak gerektiğini düşünmek zorunda. İşçilere eğer kendilerine dayatılan herşeyi kabul etmek zorunda kalıyorlarsa, bu işçilerin birlik olmamasından dolayıdır. Birbirine güvenmeyen ve birleşmeyen işçiler hak talep edecek gücü kendilerinde bulamazlar.

Oysa işçilerin iki önemli silahı vardır. Birincisi üretimdeki konumları yani iş yapmaları. İkincisi ise işçilerin birliği ve kolektif hareket etme yeteneği. Eğer işçiler, bu iki silahı etkili bir biçimde kullanmayı başarabilirse haklarını söke söke almayı bileceklerdir. Daha da önemlisi fabrikada insan muamelesi görmeye başlayacaklardır. Bu ifade ettiklerimize rağmen "Nova'da kime güveneceksin, kiminle bir şeyler yapacaksın" diyen varsa önce kendilerine bakmalıdırlar. Hiç kimse birlik olmak için çaba harcamazken, herkes birbirini suçlayarak "bundan bir şey olmaz, buna güven olmaz" dememelidir. Biz de böyle düşünenlere diyoruz ki, bakın Ümraniye Organize'de 500 işçinin çalıştığı Sinter Metal'de işçiler hep birlikte örgütlenerek sendikalaştılar, patronun işçileri işten atmasına karşı fabrikayı işgal ettiler. Şimdi aynı şeyi Gürsaş Metal işçileri yaptı. Bu fabrikalarda da işçiler ilk önceleri birbirlerine güvenmiyor ve "bir şey olmaz" diyorlardı. Ancak birleştiler ve başardılar. Peki Nova işçileri bunu başaramaz mı?

Direnen Filistin halkı kazanacak!

İnsanlık onurunu korumanın bir diğer adıdır direnmek. Filistin'de direnen yalnızca Filistin halkı değil aynı zamanda direnen insanlıktır. Direniyorlar, çünkü insanlıklarını, insan olmanın onurunu aynı zamanda da bizlerin de insanlığını koruyorlar.

Tankları, tüfekleri, fosfor bombalarıyla karşılarına çıkan savaş kudurganlarına karşı taşlarıyla, sopalarıyla savunuyorlar kendilerini. Ve kadınlar... Ve çocuklar... Kirli savaşın bir yüzü İsrail'in ne kadar füzesi olduğu, füze ihalelerini hangi ülkelerin kan dökücü ortaklarıyla üreteceğiyse, diğer yüzü de Gazze'de kaç kadının tecavüze uğradığı, 12'sine basmamış kaç çocuğun sapanları ellerinde öldürüldüğüdür.

Vahşetin bir yüzü dünyanın gözü önünde süren bu katliama seyirci kalan ülkelerin dış hesapları, "yardım sandıkları", vicdan rahatlatma eylemleri, BM yardım gücü ise, diğer yüzü Gazze'de bombalanan hastaneler, okullar ve yurtlardır. Gazze Şeridi'nde havadan, karadan ve denizden ölüm saçan bombaların arasında abluka altında yaşam mücadelesi veren 1,5 milyon Filistinli'nin aç, susuz, ilaçsız ve uykusuz bırakılarak diz çöktürülmeye karşı direnmesidir.

Emperyalist ve siyonist barbarlık Filistin'e değil insanlığın yaşam hakkına saldırıyor!

Dünyada var olan kurulu düzen, emperyalistlerin çıkarına göre düzenlenir. Bugün yaşanan krizin faturasını başta ABD ve işbirlikçileri bağımlı ülkelerin işçi ve emekçilerine ödetiyorlar. Bir taraftan işsizlik, açlık ve sefalet olarak bu fatura ödetiliyor. Öte taraftan bu fatura kimi ülkelerde de zulüm, işkence ve yağma olarak ödetiliyor.

Ne için? Filistin halkının direnme iradesini kırmak için. 21. yüzyılda insanlık adına ne varsa her şeyin katledildiği bir barbarlık düzeninin hüküm sürmesi için....

Yıllardır siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik katliamlarının bir amacı Filistin topraklarını tamamen ele geçirerek bir halkı yok etmektir. Diğer amacı ise içine yuvarlandığı krizden kurtarınak, yeni sömürge sahaları açmak ve milyonlarca insanı köleleştirmektir.

Bir gün çıkıp geldiler.
Girdiler pencerelerden
Mektuplardan
kitaplardan, telefonlardan
Girdiler, kirlettiler
gecemizi
Girdiler, ağrıttılar
gündüzümüzü
İşimize saygımızı,
Ölümüze acımızı,
Sayrı yatağımızı,
Özlemlere sevgilere sular
gibi akışımızı
Kıyımlara kıranlara türkü
türkü bakışımızı
Göz gözelik diz dizelik
Şu hancı dünyamızı
Girdiler kirlettiler insan
onurumuzu.
İnsan yüzü güzeldir.
Çirkindi bunlarınki...
İnsanlık onuru direniyor!
Bir gün
geldiler.Çirkindiler. Elleri
kanlı, barbardılar.
Barbarlıkta sınır tanımadılar.

Üçüncü haftasında katledilen Filistinli sayısı bine yaklaştı. Yaralı sayısı 4 bin kadardı. Bunların 2 bini kadın ve çocuklardan oluşuyor. Ama siyonistler sergilediklere tüm vahşete rağmen hedeflerine ulaşamadılar. Çünkü yiğit Filistin halkı direniyor! Ağır bedeller pahasına direniyor. İsrail savaş makinesi acizlik içerisinde saldırmaya devam ediyor. Bu ırkçı siyonizmin yenilmesi direnişin zaferle sonuçlanması hem bölge hem de dünya halklarının bu onurlu direnişle güçlü bir enternasyonal dayanışma sergilemeleriyle mümkündür.

Tek seçenek mücadele!

Biz insanlar ne kadar zorluğa göğüs gererse, o kadar güzel günlerin yaklaşacağını görürüz. Bunun için herkes zorluklarla mücadele etmek zorundadır. Yılgınlık olursa hiç bir güzel şeye inanmayız. Mücadelenin bir parçası zorluğa göğüs germektir.

Zorluğa karşı dik duran her insan güzel günlerin yaklaştığını, güzel günlerin olacağını görürler. Bizim yeni çağ insanlarımız, biraz olsun zorlukla mücadele etse, kendileri bile neler isteyeceklerini bilirler. Ama bunun için biraz göğüs germek gerek. Biz işçiler ise zorluğu şöyle anlıyoruz: "Ben ev geçindiriyorum, zaten zor geçiniyorum" gibi şeyler söylüyoruz. Oysa göğüs germek böyle değil. Kendin ve ailen için değil, tüm işçi arkadaşlarımız için, geleceğimizde oğlumuz ve kızımız için, bizden sonra gelen tüm işçi arkadaşlarımız için zorluğa göğüs germek gerek. Ve bunun için de artık göğüs germek zamanı. Alanlara mitinglere şimdi yürümek zamanı değil, koşmak zamanı. Haydi işçi arkadaşlar alanlara koşalım.

Karlıktepe'den bir metal işçisi

DESA, SİNTER, GÜRSAŞ direnişleri işçi sınıfına yol gösteriyor!

Yıllardır sermaye devletinin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları artarak sürüyor. İşçi sınıfının örgütsüz ve dağınık durumunu fırsat bilen sermaye, elimizde kalan son kırıntıları da gasp etmek için bin bir türlü oyun oynuyordu. Nihayet sermayenin bu aç gözlü saldırganlığı kendi içerisinde uluslar arası çapta bir krizle yeni bir sürece girdi. Bu sefer sermaye cephesi hiç olmadığı kadar saldırmaya ve ancak yaşamımızı sürdüre bileceğimiz haklarımıza da göz dikti ve gasp etmeye çalıştı.

Ama bu sefer işçi sınıfı ne kadar örgütsüz ve dağınık olsa da işten atmalara, sendikasızlaştırmalara, ücret gasplarına, ücretsiz izinlere ve toplu tensikatlara karşı sermayenin beklemediği bir görkemle karşılık vermeyi bildi. Üretimin yavaşlatılmasından fabrika işgallerine, kapı önünde direnişten sokaklara, meydanlara yayılan eylemlere bu karşı koyuş gün geçtikçe yükseliyor.

Bugün hala devam eden işçi sınıfının bu onurlu direnişleri ve bu direnişi sürdüren işçilerin kararlılıkları sermayeye korku salmakta, attıkları adımları daha temkinli atmaya zorlamaktadır. Direnişçi işçilerin kendi sözleriyle "bu kavga işçi sınıfının kavgasıdır, kazanırsak biz kazanmış, kaybedersek de yine biz kaybetmiş olacağız."

İşte DESA Deri neredeyse 160 güne varan çetin bir direniş. Emine Arslan'ın tek başına biz işçilere öğrettikleri ve kazandırdığı çok şey var. İşte Sinter direnişi 60'ıncı günleri geride bırakıyor ve biz işçilere yeni bir silah kazandırdı: İŞGAL.

İşte Gürsaş işçileri yapılamaz diyenlere inat kararlılığın bir resmi. İşte Ünsa, E-Kart, Tezcan ve daha birçok fabrikada açılan mücadele bayrağı. Hepsi aynı şeyi söylüyor. Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bize düşen bu direnişlerle dayanışmayı yükseltmek ve direnişçi kardeşlerimizin açtığı bu onurlu kavganın yolunu takip etmektir.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz!

Bu düzen milyonlarca işçi ve emekçinin emeğine bir avuç parababasının el koyduğu bir düzendir. Bu düzen sömürü, soygun ve rant üzerine kuruludur. Bu düzende yerelden merkeze tüm kurumlar sermayenin çıkarına, işçi ve emekçinin zararınadır.

Belediyeler, ayrıca sermaye ve onların partilerinin iştahlarını kabartan büyük bir rant ve soygun alanıdır. Bugün hemen hemen tüm belediyelerde yolsuzluk ayyuka çıkmış durumdadır. Başta AKP olmak üzere her renkten sermaye partisi bu yolsuzlukların, yağmanın ve rantın bir parçasıdır. Yıllardır buradan nemalanan düzen partileri bir kez daha trilyonlarca para harcayarak seçimlere hazırlanıyorlar. Öyle ki aday adaylığı için bile her türlü dalavere dönüyor.

Trilyonlarca para harcıyorlar, çünkü biliyorlar ki "kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez!"

Bugün Kartallı işçi ve emekçiler de bu rantın ve soygunun vardığı boyutları gayet iyi biliyor. AKP'si, CHP'si ve diğer düzen partileri, hangisi gelirse gelsin hepsi bu ranttan nemalanmak için geleceklerdir. Şimdiye kadar böyle olmadı mı?

İşçi ve emekçilerden alınan vergilerle yapılması gerekenler halka "hizmet" diye yutturulmak isteniyor. Aslında bunu bile yapmıyorlar. Yapsalar da kendilerine yakın sermaye çevrelerine rant alanı sağlamak için "iş" yapıyorlar. Kısacası, yaptıkları her "hizmette" kendi kasalarını dolduruyorlar.

Bu seçimlerde de bir kez daha kapılarımızı çalarak oy isteyecekler. Bir kez daha sahte vaatlerle bizi kandırmak isteyecekler. Bir kez daha yoksulluğumuzu kullanarak bizlere sadaka-rüşvet teklif edecekler! İşsizliğimizi kullanarak iş vaat edecekler!

Artık yeter! Sahte vaatlere kanmayalım!
Soyguncu-rantçı düzen partilerine oy vermeyelim, hesap soralım!

İşsizliğin, yoksulluğun, sömürünün kaynağı bu sömürü çarkının dişlileri arasında daha fazla ezilmek istemiyorsak, çözümü düzen partilerinde değil, kendi örgütlü gücümüzde arayalım!

Unutmayalım ki, bozuk düzende sağlam çark olmaz! Gerçek çözüm bozuk düzene karşı mücadele ile gelecektir. Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmdedir!

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği

Fahri Korutürk cd. Gürpınar sk. 26/1 Karlıktepe Kartal

Tel: 0 534 843 96 79 email:ayibiscibulteni@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 411 * Fiyatı: 25 Kr * Şubat 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92